

företagare — vilka saknar möjligheter att skapa sådana reserver — under gynnsamma verksamhetsår tvingas avvara merparten av rörelsevinsten i form av progressiv beskattning. Drives däremot rörelsen såsom aktiebolag — vilket med hänsyn till bl. a. aktiebolagslagstiftningens komplicerade natur inte alltid är genomförbart — finns vissa möjligheter att avsätta medel till investeringsfond. Den synbarligen omotiverade skillnad som skattelagstiftningen härvid skapat mellan olika företagsformer kan ha betydande ekonomiska konsekvenser för den missgynnade gruppen, främst enskilda rörelseidkare. Även härförutan synes nu gällande regler om resultatutjämnning medföra skiftande skattemässiga konsekvenser för företag som av principiella skäl borde behandlas likformigt. Möjligheterna att åstadkomma en ändring i detta avseende bör utredas.

Med stöd av ovan anförda synpunkter hemställs,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om en utredning dels angående möjligheterna att medge rörelseidkare rätt till skattefri avsättning till förlustutjämningskonto i enlighet med de i motionen angivna riktlinjerna, dels beträffande olika åtgärder för att eliminera övriga skillnader i fråga om möjligheterna att åstadkomma erforderlig resultatutjämnning, som kan föreligga mellan olika företagskategorier.

Stockholm den 26 januari 1966

Stig Stefanson

Johan A. Olsson

Holge Ottosson

Nr 532

Av herr Strandberg, *angående kvars-katteräntan vid samtaxering av makar.*

(Lika lydande med motion nr 648 i Andra kammaren)

Uppbördsförordningens 27 § innehåller bestämmelser om ränta å kvarstående skatt. Om den kvarstående skatten uppgår till $\frac{1}{3}$ eller mer av den slutliga skatten eller om den kvarstående skatten utgör 10 000 kronor eller mer, får den skattskyldige erlägga 9 % ränta på den del, som överstiger 1 000 kronor. Ovanstående ränta påföres den skattskyldige vid uträknandet av den slutliga skatten.

Vid uträkning av slutlig skatt för äkta makar inträffar det ofta att ena maken blir skyldig att erlägga ränta medan andra maken icke får någon kvarstående skatt, eller att det kvarstående beloppet är så ringa att ränta på detsamma ej skall erläggas. I sådana fall må räntan beräknas för makarna gemensamt.

Denna sammanräkning av makarnas gemensamma kvarstående skatt utföres emellertid icke av taxeringsmyndigheten utan måste göras av makarna själva. Efter sådan sammanräkning må till länsstyrelsen ingivas ansökan om befrielse från att helt eller delvis gälda sådan ränta.

Det kan knappast anses tillfredsställande, att skattskyldig nödsakas ansöka om befrielse från att erlägga en ränta som med för högt belopp blivit påförd honom, därför att hänsyn icke tagits till andra makens taxering. Då i andra fall taxeringsmyndigheten måste taga ställning till makarnas gemensamma inkomst, bör detta givetvis även ske då fråga om skyldighet att erlägga ränta uppkommit. Jag finner det därför angeläget, att gällande uppbördsförordning ändras så att räntebereknning å kvarstående skatt skall av taxeringsmyndigheten beräknas på makarnas gemensamma kvarskaft.

Med stöd av ovanstående hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om förslag till sådan ändring av uppbördsförordningen av den 8 juni 1953 att vid samtaxering av makar obehörigt påförande av kvarskafteränta icke må ske.

Stockholm den 24 januari 1966

Bertil Strandberg

Nr 533

Av herr Strandberg och fröken Stenberg, om restitution av skatt på bensin för motorsågar.

(Lika lydande med motion nr 643 i Andra kammaren)

Stockholm den 26 januari 1966

Bertil Strandberg

Gunvor Stenberg
